



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1083/2023
16.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вељка Арсића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.4/22 од 20.01.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1.бр.52/23 од 30.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.10.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вељка Арсића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.4/22 од 20.01.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1.бр.52/23 од 30.06.2023. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К.бр.4/22 од 20.01.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, за која дела су му утврђене казне затвора у трајању од по три месеца и изречена условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, да оштећенима плати трошкове за заступање од стране ангажованог пуномоћника, док су оштећени упућени на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1.бр.52/23 од 30.06.2023. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног преиначена је, у погледу чињеничног описа, пресуда Основног суда у Врању К.бр.4/22 од 20.01.2023. године, па је окривљени

оглашен кривим због извршења два кривична дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру за која дела су му утврђене казне затвора у трајању од по три месеца и изречена условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године не учини ново кривично дело у коју казну му је урачунато и време проведено на задржавању. У осталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена је као неоснована а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Вељко Арсић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11), став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, повреде члана 440. став 1. и 2. ЗКП и повреде члана 32. став 1, 33. став 5, 36. став 1. и 2. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема прописани садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да се пресуда заснива на доказима на којима се према одредбама закона не може заснивати и као такве доказе истиче: записнике о саслушању оштећених и сведока од 19.07.2019. године и 18.10.2019. године из разлога што су дати пред судијом која је морала бити изузета; налаз и мишљење вештака од 15.07.2017. године јер је у вези истих поступала судија Основног суда која је морала бити изузета а што је утврђено пресудом Врховног касационог суда Кзз 1275/2020 од 17.11.20202. године; записнике о испитивању оштећених и сведока у фази истраге пред Основним јавним тужилаштвом у Врању Кт.бр. 1501/16 од 16.05.2017. године и 30.05.2017. године из разлога што су у супротности са чланом 300. став 1. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, неосновани су наводи браниоца окривљеног да се пресуде у односу на које је поднет захтев за заштиту законитости заснивају на исказима саслушаних оштећених ББ и ВВ и сведока ГГ који су дати пред судијом Сузаном Ћорић која је морала бити изузета. Наиме, из списка предмета произилази да је након што је по захтеву за заштиту законитости укинута правноснажна пресуда К 45/19 од 18.10.2019. године у чијем доношењу је учествовала судија Сузана Ћорић, у овом предмету је поступала судија Љиљана Николић, па судија Јелена Димитријевић пред којом је одржан главни претрес дана 20.01.2023. године када су између осталих саслушани оштећени ББ и ВВ и сведок ГГ и детаљно се изјаснили о критичном догађају и управо на овим исказима је заснована правноснажна пресуда, а не на њиховим изјавама датим пред судијом Сузаном Ћорић како се неосновано истиче у поднетом захтеву.

Поред наведеног, неосновани су и наводи браниоца окривљеног којима се као незаконит доказ наводи и налаз и мишљење вештака Момчила Стојилковића од 15.07.2017. године из разлога што је наведено вештачење дато по наредби јавног тужиоца у предмету Основног јавног тужиоца у Врању Кт.бр.1501/16 и исти вештак није саслушан у поступку у коме је поступала судија Сузана Ћорић, која се морала изузети, већ је овај и доказ на сагласан предлог странака прочитан у доказном поступку који је спроведен пред судијом Јеленом Димитријевић.

Такође су, као неосновани оцењени и наводи браниоца окривљеног да су записници о испитивању оштећених ББ и ВВ и сведока ГГ у фази истраге пред Основним јавним тужилаштвом у Врању у супротности са чланом 300. став 1. ЗКП, из кога разлога се имају сматрати незаконитим, обзиром да из списка предмета произилази да је бранилац окривљеног адвокат Вељко Арсић био присутан приликом саслушања оштећеног ББ и ВВ и сведока ГГ а што је све констатовано на записницима о саслушању састављеним пред Основним јавним тужиоцем у Врању Кт.бр.1501/16 од 16.05.2017. године и од 30.05.2017. године.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказ на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП наводећи да се догађај за који је окривљени оглашен кривим одиграо у породичној кући окривљеног, у његовој соби, а не на јавном месту и да оштећени нису прикупљали обавештења од пријавиоца случаја већ су само пазили да не дође до свађе између окривљеног и пријавиоца случаја, те да нису обављали полицијске послове расветљавања и откривања кривичног дела и прикупљања обавештења па самим тим ни окривљени није могао да изврши кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности јер није имао у чему да их омета.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Изреком правноснажне пресуде Вишег суда у Врању Кж1 52/23 од 30.06.2023. године окривљени је оглашен кривим да је са умишљајем и у стању урачунљивости нападом ометао службена лица у вршењу службене дужности и то оштећеног ББ и оштећеног ВВ, обојица полицијских службеника ПУ у Врању, на тај начин што је приликом интервенције наведених полицијских службеника по пријављеном случају насиља у породици од стране ДД, приликом обављања полицијског посла, откривања и расветљавања кривичних дела, сходно члану 30. став 3. тачка 2) Закона о полицији и примене полицијских овлашћења прикупљање обавештења у смислу члана 64. став 2. тачка б) истог закона, у тренутку док је ГГ, вођа патроле обављао разговор са пријавиоцем случаја, без икаквог разлога обојицу оштећених шутирао ногама у пределу њихових ногу, због чега је од стране оштећених најпре упозорен, а потом је употребљено и средство принуде – везивање руку лисицама, услед којих удараца је ошт.ББ нанео лаку телесну повреду у виду нагњечења леве потколенице, а ошт.ВВ лаку телесну повреду у виду контузије потколенице лево, при чему је био свестан забрањености свог дела и хтео његово извршење.

Стога по налажењу овога суда, радње које су описане у оптужном акту јавног тужиоца и за које је окривљени правноснажно оглашен кривим садрже све елементе кривичног дела и то два кривична дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. КЗ за која дела би окривљеног требало огласити кривим.

Међутим, како је одредбама Кривичног законика предвиђено да ће се учинилац кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. КЗ („Сл. гласник РС“, бр. 72/09) казнити затвором од шест месеци до пет година, а учинилац кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, казниће се затвором од шест месеци до две године, то је кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. КЗ теже кривично дело од кривичног дела за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, па би по налажењу овога суда, таква измена пресуде била на штету окривљеног.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је захтев браниоца у односу на истакнуте повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП оценио неоснованим.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног у захтеву наводи и да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, јер је изрека пресуде неразумљива. Такође се наводи да суд није одлучио о доказним предлозима одбране на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 395. ЗКП, као и да другостепени суд није обавестио окривљеног и браниоца о дану и времену одржавања седнице већа, иако је то тражено жалбом, на који начин се указује да је учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 447. став 2. ЗКП. У захтеву се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП из разлога што је изрека пресуде противречна сама себи а разлози пресуде противречни изреци, те да пресуда нема уопште разлога а наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, као што се истиче и повреда члана 440. став 1. и 2. ЗКП и оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама и оцена доказа дата од стране суда давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама.

Како, наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд, у овом делу, захтев браниоца окривљеног АА оценио недозвољеним.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче да је поступањем суда повређен члан 32. став 1, 33. став 5, 36. став 1. и 2. Устава Републике Србије, а чиме се у суштини указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку

Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вељка Арсића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев, у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 484. и 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић